

ΘΕΟΦΑΝΙΑ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ-ΒΑΣΙΛΑΚΗ

Γυναίκες
στα
πρόθυρα...
γάμου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γυναίκες στα πρόθυρα... γάμου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θεοφανία Ανδρονίκου-Βασιλάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Θεοφανία Ανδρονίκου-Βασιλάκη, 2015
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Beauty photographer/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1171-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1172-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΘΕΟΦΑΝΙΑ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ-ΒΑΣΙΛΑΚΗ

*Γυναίκες
στα
πρόθυρα...
γάμου*

*Στην Τουτού... και στις φίλες της,
πάντα πηγή έμπνευσης και δημιουργίας!*

χώρος της δεξίωσης του γάμου της Νίκης και του Στέφανου βρισκόταν μέσα σε ένα πανέμορφο κτήμα στο Πικέρμι, σ' ένα σκηνικό βγαλμένο από σελίδες περιοδικού. Ένα πέτρινο εκκλησάκι, δέντρα, γκαζόν, ένας τεχνητός καταρράκτης, μια τεράστια φωτιζόμενη πισίνα, όλα στολισμένα με ροζ τούλι, πανέμορφους κρίνους και χιλιάδες κεριά όλων των διαστάσεων σκορπισμένα παντού. Το παραμυθένιο σκηνικό θα ταίριαζε υπέροχα με τους νεόνυμφους, αν η νύφη δεν είχε περάσει προ πολλού τα εκατό κιλά, και δεν αποτελούσε τη μοναδική παραφωνία, σκέφτηκε η Στέλλα, λέγοντας το επώνυμό της στον μετρο, ο οποίος στεκόταν λίγο μακρύτερα από τις ροτόντες, προκειμένου να της δείξει το τραπέζι της. Το μόνο που δεν περίμενε, ξεκινώντας σήμερα να έρθει σε αυτό τον γάμο, ήταν η χαμογελαστή εικόνα της Νίκης, στριμωγμένης (και μονίμως ιδρωμένης) μέσα σε εκατοντάδες μέτρα τούλι που την έδειχναν ακόμη πιο παχιά απ' ό,τι ήταν, στο πλευρό ενός δίμετρου κούκλου που χαμογελούσε καθ' όλη τη διάρκεια του μυστηρίου λες και μόλις κέρδισε ένα εκατομμύριο στο τζόκερ.

Από εκείνη τη στιγμή και μετά, βρήκε κάτι ενδιαφέρον να ασχολείται και έσπαγε το κεφάλι της να ανακαλύψει τι στο καλό ζήληψε ένας τριανταπεντάρης επιτυχημένος, πανέμορφος, γυμνασμένος, πολιτικός μηχανικός από μια υπέρβαρη, κοντοκουρεμένη κοκκινομάλλα τριανταεννιάχρονη, γεμάτη φακίδες, που η μοναδική απασχόλησή της ήταν το μίνι μάρκετ των γονιών της και οι χιλιάδες συνταγές που καυχιόταν ότι ήξερε, και, το κυριότερο, έτρωγε.

Ευτυχώς που οι γονείς της δεν κατάφεραν να έρθουν, γιατί η μάνα της δε θα άντεχε να δει και τη Νίκη νύφη και μάλιστα με τέτοιο κελεπούρι, όπως σίγουρα θα βάφτιζε στο λεπτό τον Στέφανο.

Στέλλα

«Με μαύρα θα πας στον γάμο;» τη ρώτησε απαυδισμένη η μητέρα της, που μπούκαρε χωρίς καν να χτυπήσει στο δωμάτιό της και πριν από εκεί στο σπίτι της, για το οποίο φυσικά και είχε κλειδί.

Το διαμέρισμά της βρισκόταν στον τρίτο όροφο της οικογενειακής πολυκατοικίας, την οποία ανακαίνισαν πριν από δεκαπέντε χρόνια με το όνειρο κάθε γονιού να παντρέψει τα παιδιά του και να αποκτήσει εγγόνια, που θα χοροπηδούσαν σαν κατσίκια από το πρωί μέχρι το βράδυ στα πανάκριβα πλακάκια και στο εξεζητημένο μάρμαρο, καταστρέφοντας με μαρκαδόρους τους ακριβούς γρανίτες και τις βαριές ταπετσαρίες στους τοίχους. Το όνειρό τους εκπληρώθηκε κατά το ένα τέταρτο, με τον αδελφό της Στέλλας, τον Γρηγόρη, να παντρεύεται την εκλεκτή της μαμάς του, κυρίας Ρούλας: αλλά εγγόνια δεν έχουν έρθει στα οχτώ χρόνια γάμου που έχει το ζευγάρι στο κοινό βιογραφικό και στην πλάτη τους. Ο αδελφός της με την ευτυχισμένη και ροδομάγουλη παρθένα νύφη (την οποία φυσικά και είχε επιλέξει η μητέρα, ώστε να του δοθούν τα περισσότερα προνόμια του κληρονόμου) μετακόμισαν στη Γερμανία έναν μήνα μετά τον γάμο, που κόστισε μια ολόκληρη περιουσία ξοδεμένη σε ό,τι πιο κιτς ονειρευό-

ταν η κυρία Ρούλα και σε ό,τι μπορούσε να επινοήσει, προκειμένου να μπει στο μάτι της γειτονιάς και του μισού Νομού Ιωαννίνων. Η μεταφορική εταιρεία του μπαμπά (τον οποίο η μητέρα είχε βαφτίσει «μεγιστάνα των μεταφορών») είχε ανάγκη από ένα γραφείο στην Ευρώπη και το άσπρο πρόβατο της οικογένειας, που τα είχε κάνει όλα σωστά στη ζωή του, ήταν ο καταλληλότερος να το αναλάβει. Η Στέλλα, από την άλλη, υπέβαλε την οικογένειά της στη χαρά ενός αρραβώνα που κατέληξε σε φιάσκο, λίγο πριν από τον γάμο. Ύστερα από εκείνη τη μαύρη εποχή στη ζωή όλων, η μοναχοκόρη των Αβραμίδων επέστρεψε στη μόνη αποκατάσταση που ονειρευόταν: αυτή των απανταχού αδέσποτων όλου του κόσμου, στην οποία και είχε αφιερώσει όλη της την ύπαρξη. Μοίραζε τον χρόνο της ανάμεσα στην Αθήνα και στο κτήμα της χαράς, όπως είχε βαφτίσει τον χώρο όπου πλέον φιλοξενούσαν αδέσποτα, έξω από την Κόρινθο. Όταν δεν έσωζε ζώα, κατέβαινε σε πορείες, πέταγε αυγά έξω από Τμήματα και συμμετείχε γράφοντας αντιεξουσιαστικούς στίχους στη μπάντα «Οι φίλοι του Μήτσου».

Πριν από χρόνια, όταν διακοπτόταν η επιχορήγηση από τον πατέρα της κύριο Παντελή (έπειτα από ασταμάτητη γκρίνια της γυναίκας του), εξαφανιζόταν πιάνοντας οποιαδήποτε δουλειά θα της απέφερε έσοδα για φάρμακα, στειρώσεις και χειρουργεία των αγαπημένων της τετράποδων· και όταν την απέλυαν, γιατί ο εκρηκτικός της χαρακτήρας δεν άντεχε την αδικία και το στενό μαρκάρισμα από το αφεντικό, επέστρεφε με μια νέα υπόσχεση ότι θα ψάξει επιτέλους άντρα να παντρευτεί, αρκεί να της δοθεί ένα ποσό για τα τρέχοντα (και τετράποδα) έξοδά της. Οι γονείς της είχαν καταθέσει τα όπλα και η κυρία Ρούλα αναστέναζε δυνατά κάθε φορά που θυμόταν τον μοναδικό αρραβώνα της κόρης της, στην τεράστια

τραπεζαρία με τα βαριά έπιπλα, ντυμένα με βελούδινη μπορντό ταπετσαρία, καημός της από τότε που ξυπόλυτη στο χωριό κατάφερε και μπήκε στο πλουσιόσπιτο του μεγαλοκτηματία της περιοχής. Ό,τι κατάλοιπο της έμεινε από αυτή τη μαγική για εκείνη στιγμή το κουβαλούσε, και πλέον διακοσμούσε με αυτό από το σπίτι της μέχρι και την γκαρονταρόμπα της.

«Σε ξαναρωτάω: με μαύρα θα πας στον γάμο;» συνέχισε η μητέρα της χωρίς να πτοείται από την αδιαφορία της Στέλλας, που έβαζε τις τελευταίες πινελιές στο λιτό μακιγιάζ της. Το μαύρο φόρεμα που είχε επιλέξει δεν είχε καμία διαφορά από ένα λινό σακί με τρεις τρύπες για το κεφάλι και τα χέρια, ενώ το μόνο κόσμημα που φορούσε ήταν ένα περίεργο τεράστιο βραχιόλι στο μπράτσο και τα δεκάδες σκουλαρίκια στα αυτιά της, τα οποία έκαναν ακόμη πιο αποκρουστικά τα τατουάζ στο χέρι και στην πλάτη της. Ήθελε πολύ να της πει να ρίξει κάτι επάνω της να μη φαίνονται, αλλά ο εκρηκτικός της χαρακτήρας δε θα άντεχε μια τέτοια παρέμβαση και τότε θα αναγκαζόταν να πάει εκείνη στον γάμο. Δε θα άντεχε να την κοιτάζουν με θλίψη και πόνο όλες οι συγχωριανές της για την κόρη που έμεινε στο ράφι και ήταν απορίας άξιο που ακόμη δεν είχε μπει φυλακή.

Η κυρία Ρούλα, παρ' όλα τα νεύρα της, δεν μπορούσε να μη σκεφτεί με καμάρι, αλλά και πόνο για άλλη μια φορά, πως η κόρη της ήταν πανέμορφη, αλλά δυστυχώς μόνη. Για καλή της τύχη το σχεδόν ένα μέτρο κι εβδομήντα δύο εκατοστά ύψος της το είχε πάρει από το δικό της σόι, που ήταν όλοι ψηλοί, εν αντιθέσει με τον άντρα που πήγε και στραβώθηκε και παντρεύτηκε, και έφτανε μετά βίας το ένα κι εξήντα πέντε. Το δέρμα της ήταν ολόλευκο, κληρονομιά της γιαγιάς της που είχε ρίζες από τη Ρωσία, όπως και τα μεγάλα μαύρα μάτια της

με τις τεράστιες βλεφαρίδες. Ήταν λεπτή αλλά όχι άχαρη, και ενώ η μόνη γυμναστική που έκανε ήταν να τρέχει πίσω από τα σκυλιά, τους ανθρώπους που τα κακοποιούσαν, τα συλλαλητήρια και τις πορείες στο κέντρο, το σώμα της παρέμενε όπως στα είκοσι παρόλο που σε λίγο καιρό έκλεινε τα τριάντα εννιά, αστεφάνωτη. Άλλος ένας αναστεναγμός ξέφυγε από την κυρία Ρούλα και τότε ήταν που τράβηξε την προσοχή της Στέλλας.

«Βάζω μαύρα γιατί πενθούμε που δεν παντρεύτηκα, εντάξει, μαμά;»

«Όταν θα χτυπάς το κεφάλι σου, θα είναι αργά. Εγώ με τον πατέρα σου θα πεθάνουμε σε... είκοσι, τριάντα χρόνια. Τι θα κάνεις τότε;» της γύρισε και ένας λυγμός ανέβηκε στο στόμα της.

«Θα πουλήσω τα φορτηγά και θα φτιάξω το κυνοκομείο των ονείρων μου, τι άλλο;» της είπε η Στέλλα δίνοντάς της ένα φιλί και εξαφανίστηκε παίρνοντας βιαστικά την τσάντα της.

Η Ρίτσα είχε μείνει άφωνη με τη διακόσμηση του γάμου, αλλά ακόμη πιο άφωνη με τον γαμπρό. Ήταν σίγουρη πως θα έβλεπε μπροστά της έναν κοντό υπέρβαρο με φαλάκρα, όταν άκουσε πως η Νίκη παντρεύεται έτσι ξαφνικά. Η εικόνα την ξεπερνούσε και αν δεν είχε ήδη κάνει εξώφυλλο στο περιοδικό *Bye*, στο οποίο ήταν διευθύντρια, θα το έβαζε μέσα στα πρώτα θέματα. Έψαξε με το μάτι της το τραπέζι νούμερο είκοσι δύο και εκεί πρόσεξε να κάθεται μια κοπέλα κοντά στην ηλικία της, αλλά σίγουρα πολύ πιο αδύνατη από αυτήν. Όλη μέρα με τα χαζομοντέλα στη δουλειά, τώρα θα τα βλέπω και στους γά-

μους, σκέφτηκε και κατευθύνθηκε με μισή καρδιά. Συστήθηκε με τη Στέλλα, η οποία όταν σηκώθηκε την περνούσε μισό μέτρο, και ψελλίζοντας μια δικαιολογία κατευθύνθηκε προς τις τουαλέτες. Έπρεπε να φρεσκάρει το μακιγιάζ της.

Αγορίτσα

Όταν μεγαλώνοντας αντιλήφθηκε την κατάρα να σε λένε Αγορίτσα Τρύπα, ήταν πολύ αργά για να σκοτώσει τη μάνα της και τον πατέρα της. Είχαν ήδη σκοτωθεί σε τροχαίο, οπότε την κηδεμονία εκείνης και του αδελφού της ανέλαβαν οι παππούδες, γονείς της μητέρας της. Η γιαγιά και ο παππούς έκαναν τα πάντα για να μη λείψει τίποτα στα εγγόνια τους. Πούλησαν τα ζωντανά που είχαν στο Πωγώνι Ιωαννίνων, ένα σπίτι κοντά στη λίμνη, προικώ που αρνούσαν χρόνια να δώσουν για αντιπαροχή, και μετακόμισαν στην Αθήνα για να μην υποβάλουν τα παιδιά και σε δεύτερο μαρτύριο, αυτό του να ζουν στα κατσάβραχα βόσκοντας πρόβατα. Η Ρίτσα ήταν εφτά και ο Γιάννης πέντε. Η γιαγιά ήταν ήδη πενήντα δύο χρόνων όταν συνέβη το μοιραίο και ο παππούς εξήντα, αλλά μεγάλωσαν τα δυο παιδιά χωρίς να τους λείψει τίποτα, καθώς είχαν την εξυπνάδα να νοικιάσουν σε ένα νέο ζευγάρι τον φούρνο που διατηρούσαν οι γονείς της Ρίτσας, και με τα χρήματα που πήραν από την πώληση του σπιτιού και του κοπαδιού να φτιάξουν και δυο μικρά διαμερίσματα πάνω από το ισόγειο, που είχε αγοράσει στο ζευγάρι ο συμπέθερος στα Πετράλωνα όταν παντρεύτηκαν. Με τα ενοίκια των σπιτιών και του φούρνου έζησαν μια αξιοπρεπή ζωή και έτσι ο παππούς έφυ-

γε ήσυχος για τον κάτω κόσμο πριν από δεκατέσσερα χρόνια.

Η Αγορίτσα απέτυχε στην καριέρα των ονείρων της, που ήταν να γίνει τραγουδίστρια, καθώς η χροιά της θύμιζε περισσότερο τροφαντό λιμενεργάτη παρά Σελίν Ντιόν. Κάθε προσπάθεια που έκανε με πολύ κόπο να ανεβεί σε πίστα, έστω και για να ανοίγει το πρόγραμμα, κατέληγε σε επιφωνήματα διαμαρτυρίας από το προσωπικό και τους ελάχιστους θαμώνες που βρίσκονταν εκείνη την ώρα στο μαγαζί. Μια αγγελία που διάβασε στα είκοσι πέντε της, στην οποία ζητούσαν κοπέλα για το φωτογραφικό αρχείο ενός περιοδικού, ήταν η αρχή της καριέρας της. Μπορεί να μην είχε ταλέντο ούτε στη γραφή, αλλά πολύ σύντομα έφυγε από το αρχείο και μπήκε στο ρεπορτάζ, λιώνοντας τακούνια σε μπουζοξυίδικα και έξω από σπίτια επωνύμων ενώ έψαχνε για την είδηση. Με πολύ μόχθο και αστείρευτη όρεξη, σύντομα έγινε αρχισυντάκτρια και όταν ο διευθυντής του περιοδικού απέκτησε θέση σε πάνελ μεσημεριανάδικου, ανέλαβε τη θέση την οποία του προίονιζε χρόνια τώρα. Η εμπειρία από τους αιώνες που μαθήτευσε δίπλα του και η ευρηματικότητά της την έκαναν αστέρι στους τίτλους και το *Bye* φιγούραρε πλέον στις πρώτες θέσεις κυκλοφορίας. Αν εξαιρούσε κανείς τη μόνιμη πίεση της γιαγιάς της να τη δει νυφούλα, τον γαμπρό που δεν έβρισκε, την αντιπαθητική νύφη της και τα δυο σπαστικά ανίψια της, που είχε την ατυχία να ζουν από πάνω της, δεν άλλαζε τη ζωή της ούτε για την καριέρα της Όπρα Γουίνφρεϊ. *Για της Γουίνφρεϊ... ίσως ναι, σκεφτόταν κατά διαστήματα. Μπορεί και για της Γουίννεϊ Χιούστον, αν δε με έτρωγαν τα πάθη*, εκμυστηρευόταν συχνά πυκνά στη συντακτική ομάδα της.

Η Στέλλα παρατηρούσε τη Ρίτσα που επέστρεφε από την τουαλέτα. Σίγουρα από κάπου την ήξερε. Είχε βάλει τόσα στρώματα μείκ-απ, όμως, που ήταν βέβαιη ότι, αν την ξέβαφε, από κάτω θα υπήρχε μια άλλη γυναίκα. Πέρα από το μακιγιάζ, η Ρίτσα είχε κάνει υπερπαραγωγή και στα μαλλιά της, τα οποία ήταν μεν κοντά, αλλά σε όλες τις ανταύγειες του ξανθού και κοκαλωμένα σε κλίση από τη μια μεριά. Είχε συμπαθητικά χαρακτηριστικά, μεγάλα μάτια, ωραίο χαμόγελο, αλλά τα επιπλέον κιλά είχαν βάλει παντού την πινελιά τους: από τα τροφαντά μάγουλα μέχρι και τα πόδια της, και εκείνη στολισμένη από πάνω μέχρι κάτω με ό,τι κόσμημα και αξεσουάρ βρήκε στην ντουλάπα της. Φορούσε μια μακριά πράσινη σατέν τουαλέτα, την οποία είχε συνδυάσει με κοραλλί δωδεκάποντα πέδιλα, που ήταν απορίας άξιο πώς την κρατούσαν, και στο χέρι της είχε κρεμασμένο ένα επώνυμο τσαντάκι, που φώναζε από μακριά, ακόμη και στη Στέλλα που ήταν άσχετη με τη μόδα, πως ήταν μια πλαστική απομίμηση. Δεν πρόλαβε να σκεφτεί αν είχε κοιταχτεί στον καθρέφτη προτού ξεκινήσει για τον γάμο, ή αν την είχε δει κάποιος δικός της για να την αποτρέψει, όταν στο τραπέζι τους προστέθηκε άλλη μια γυναίκα. Αυτή τουλάχιστον ήταν ντυμένη φυσιολογικά, αν και υπερβολικά συντηρητικά για γαμήλια δεξίωση στα τέλη της άνοιξης.

Λένα

Η Λένα στεκόταν μπροστά στην ντουλάπα της και αναρωτιόταν αν έκανε σωστά που υποσχέθηκε στους γονείς της ότι θα

τους εκπροσωπήσει σε αυτό τον γάμο. Η Νίκη ήταν από το χωριό τους, την ήξερε από μικρό παιδί, καθώς ήταν συνομήλικες, αλλά η σχέση της με τον τόπο καταγωγής της είχε κοπεί από τα είκοσί της, όταν αποφάσισε να έρθει στην Αθήνα να βρει την τύχη της. Μετά την αποτυχία της στις Πανελλήνιες να μπει στη Νοσηλευτική, πέρασε δυο χρόνια κλαίγοντας στο δωμάτιό της, σκεπτόμενη ποια θα είναι η τύχη της σε μια κωμόπολη λιγοστών κατοίκων πενήντα χιλιόμετρα έξω από τα Γιάννενα. Οι γονείς της διατηρούσαν το κεντρικό καφενείο, η αδελφή της ήταν ήδη αρραβωνιασμένη, κι εκείνη έβλεπε τον εαυτό της να λιώνει κάθε μέρα και περισσότερο από τη στενοχώρια και το αδιέξοδο. Ο πατέρας της ήταν πολύ αυστηρός και, στη σκέψη ότι η κόρη του θα έφευγε από το σπίτι για την πρωτεύουσα αστεφάνωτη, έπινε μια νταμιτζάνα τσίπουρο και μετά απειλούσε πως θα τη σκοτώσει και θα αυτοπυρποληθεί. Προτιμούσε να πεθάνει παρά να επιτρέψει να του λερώσουν το κούτελο. Ύστερα από δύο χρόνων παρακάλια από τη μητέρα της και όταν η Λένα εισήχθη στο νοσοκομείο σαράντα έξι κιλά, σχεδόν σε κώμα, από την αιτία, αποφάσισε να βάλει νερό στο τσίπουρό του και να τη στείλει στην αδελφή του στην Αθήνα.

Τα πρώτα χρόνια συμβίωσης με την οικογένεια της θείας της δεν ήθελε ούτε να τα θυμάται. Σε εκείνο το σπίτι ήταν χειρότερα και από το χωριό της. Όλη μέρα έκαναν δουλειές και μαγειρεύαν. Το βράδυ παρακολουθούσαν τα αγαπημένα προγράμματα της θείας στην τηλεόραση και περιμέναν με αγωνία τον θείο να γυρίσει ζωντανός από το καθημερινό του μεθύσι. Ο ξάδελφός της εμφανιζόταν σπάνια στο σπίτι, αφού σχεδόν συζούσε με την κοπέλα του, αποφεύγοντας με κάθε τρόπο να περνάει πολύ χρόνο στο τοξικό περιβάλλον του δια-

μερίσματος στη Νέα Ιωνία. Ο θείος, που την ημέρα δούλευε ταξί και το βράδυ έπινε μέχρι λιποθυμίας, ερχόταν κάθε φορά και με διαφορετικές ορέξεις. Ή θα τσακωνόταν με τη γυναίκα του, ή θα έβριζε τον γιο του, ή θα λιποθυμούσε έξω από την πόρτα μέσα στον εμετό του. Ο πατέρας της Λένας δεν καμπτόταν με τίποτα στα παρακάλια της να φύγει από κει και να τη βοηθήσει να νοικιάσει ένα σπίτι. Για εκείνον το να ζει μια γυναίκα στην πρωτεύουσα μόνη της ήταν συνώνυμο του πεζοδρομίου και ίσως και λίγο παραπάνω. Με τα χίλια ζόρια και πολύ κλάμα από τη γυναίκα του της επέτρεψε να ψάξει για δουλειά. Το όνειρο της Λένας ήταν να μαζέψει λεφτά να πάει σε μια ιδιωτική σχολή. Ήθελε να κάνει κάτι στη ζωή της, αλλά δεν ήξερε τι. Βρήκε δουλειά ως πωλήτρια σε ένα μαγαζί με παπούτσια και έξι μήνες αργότερα, έπειτα από αιματηρές οικονομίες, κατάφερε να νοικιάσει μια γκαρσονιέρα μόνη της. Ο πατέρας της απείλησε ότι πρώτα θα την αποκληρώσει και μετά θα τη σκοτώσει, αλλά πάλι με τη βοήθεια της μητέρας της κατάφερε να σώσει τη ζωή της και ένα δύο στρέμματα στο πουθενά που της αναλογούσαν στην κληρονομιά. Κάθε δύο μήνες οι δικοί της κατέβαιναν για ένα Σαββατοκύριακο επίβλεψης στην Αθήνα. Έπρεπε να ξέρουν τι τους γίνεται με την άμυαλη κόρη τους και στο παρό τσακ δεν την πήγαν στον γιατρό να δουν αν είναι ακόμη παρθένα. Μετά την επιθεώρηση σε σπίτι και δουλειά, και τη βεβαιότητα πως η Λένα παραμένει άσπιλη και αμόλυντη όπως και το κούτελο του μπαμπά της, επέστρεφαν ανακουφισμένοι στο χωριό.

Η Αγορίτσα σηκώθηκε με κόπο στα δωδεκάποντα τακούνια της για να χαιρετήσει τη Λένα, όπως έμαθε ότι τη λένε, τεί-

νοντας το φορτωμένο χέρι της με τα τεράστια τεχνητά κόκκινα νύχια, στολισμένα στις άκρες τους με στρας. *Τι στο καλό την έπιασε αυτήν και ήρθε ντυμένη σε γάμο λες και δουλεύει σε τράπεζα;*

Η Λένα είχε φορέσει ένα σκούρο μπλε παντελόνι, λευκό πουκάμισο και ίσια πέδιλα. Το μοναδικό αξεσουάρ στην εμφάνισή της ήταν ένα χρυσό ρολόι στο αριστερό της χέρι και χρυσά σκουλαρίκια, που με το ζόρι ανακάλυπτε κανείς, τόσο μικρά που ήταν. Τα μαλλιά της ήταν καστανά μέχρι τους ώμους, με μες ανταύγειες, και η Ρίτσα σκέφτηκε με αηδία πως αυτό ήταν μόδα το '90. *Πώς της ήρθε; Μερικές δεν έχουν καθόλου γούστο τελικά.* Η Λένα σηκώθηκε και εκείνη να χαιρετήσει τη νεοφερμένη, ενώ μέσα της αναρωτιόταν ποιος στο καλό σκέφτηκε να βάλει τρεις άγνωστες στο ίδιο τραπέζι. Πριν προλάβει να κάσει πάλι στη θέση της, άλλη μια γυναίκα προστέθηκε στην παρέα. Καλησπέρισε ευγενικά, αλλά με ψυχρό ύφος τη Στέλλα, τη Ρίτσα και τη Λένα, δεν έδωσε το χέρι της, παρά μόνο βολεύτηκε στη θέση της ισιώνοντας την πλάτη της αγέρωχα. Οι υπόλοιπες τρεις την κοίταζαν με έντονο ενδιαφέρον και έκπληξη. Η Κέλυ, εκτός του ότι ήταν ψηλή και πολύ όμορφη, απέπνεε έναν αριστοκρατικό αέρα από τα ρούχα της μέχρι τα μαλλιά και το δέρμα της. Φορούσε ένα στράπλες σκούρο μπλε, μεταξωτό φόρεμα πολύ στενό, που η Ρίτσα κοίταζε καχύποπτα καθώς της θύμιζε τη φετινή κολεξιόν του *Valentino*, και αν είχε δίκιο κόστιζε πάνω από δύο χιλιάδες ευρώ. Τα εξίσου πανάκριβα χρυσά πέδιλα ήταν *Charlotte Olympia*, ενώ στα χέρια της κρατούσε ένα τσαντάκι κλατς *Dior* που υποχρέωσε τη Ρίτσα να κρύψει σχεδόν αυτόματα το δικό της κάτω από την πασμίνα της. Τα καστανόμαυρα μαλλιά της ήταν όλα μαζεμένα ψηλά σε έναν εντυπωσιακό κότσο και το πρό-

σωπό της φάνταζε σαν ψεύτικο, μακιγιαρισμένο σίγουρα από επαγγελματία που αναδείκνυε έξυπνα τα πράσινα μάτια και τα καλοσχηματισμένα χείλη της. Το μόνο κόσμημα που φούρσε ήταν ένα επώνυμο δαχτυλίδι, που φώναζε από μακριά ότι ήταν πανάκριβο, και ένα ζευγάρι διαμαντένια σκουλαρίκια.

Καρχιόνη

Η Κέλυ ήταν επίσης από τα εξωτικά Γιάννενα. Γεννήθηκε σε ένα χωριό λίγα χιλιόμετρα από την πόλη, αλλά λίγα χρόνια μετά, όταν οι δουλειές του μπαμπά άρχισαν να πηγαίνουν ανέλπιστα καλά, μετακόμισαν στην πρωτεύουσα της Ηπείρου. Ο μπαμπάς ξεκίνησε ως κτηνοτρόφος, αλλά γρήγορα πήρε προαγωγή ως επιχειρηματίας ανοίγοντας ένα τεράστιο χασάπικο στο κέντρο της πόλης. Η μαμά της έμενε στο σπίτι, ώστε να φροντίζει την ανατροφή των τριών παιδιών της, και τα άλλα δύο της αδέρφια δεν άργησαν να ακολουθήσουν το γονίδιο. Έκαναν σύντομα καριέρα ως χασάπηδες, αλλά η Κέλυ είχε άλλα σχέδια για τον εαυτό της. Από μικρή ονειρευόταν την απόδρασή της από τα Γιάννενα, και έτσι διάβαζε σαν τρελή ώστε να περάσει στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας. Πέρασε με ευκολία στη Νομική Αθηνών, αλλά δεν είχε σκοπό να φάει τα νιάτα και τα τακούνια της στην Ευελπίδων. Ο πατέρας της έσφαζε αρνιά κάθε φορά που λάβαινε νέα από τις επιτυχίες της κόρης του και έβαζε ένα γενναίο ποσό στον λογαριασμό της ώστε να μην της λείπει τίποτα. Έτσι, η Κέλυ

ήταν από τις λιγοστές φοιτήτριες που φορούσαν τζιν *Calvin Klein* και τα παπούτσια της κόστιζαν μισό μισθό ενός μέσου Έλληνα. Προτιμούσε να τρώει ακριδές, παρά να ντυθεί με φτηνά παπούτσια και ρούχα, όπως οι περισσότερες από τις συμφοιτήτριές της. Η πρώτη της σχέση ήταν με έναν καθηγητή στο Πανεπιστήμιο, άτομο κύρους και πολύ γοητευτικό, που ο πόθος της γι' αυτόν έσβησε μόλις πήρε το πτυχίο της και μάλιστα με άριστα.

Έφυγε για την Αγγλία δύο μήνες μετά την άσκησή της, αρνούμενη να ανεβεί στα Γιάννενα, και έπεισε τους γονείς της να κάνουν διακοπές όλοι μαζί σε υπερπολυτελή μπάνγκαλοους στη Ζάκυνθο. Τα αδέρφια της δεν ήρθαν γιατί κάποιος έπρεπε να μείνει στην οικογενειακή επιχείρηση και έτσι φρόντισε να ξεναγήσει τους γονείς της στις ομορφιές του νησιού, εξασφαλίζοντας ένα καλό μπάτζετ για το μεταπτυχιακό της.

Η Κέλυ είχε ενθουσιαστεί στην αρχή με την Αγγλία και το Κέμπριτζ, αλλά μερικούς μήνες αργότερα είχε αποφασίσει να φύγει μετά το μεταπτυχιακό, εκτός και αν στο μεταξύ παντρευόταν τον Ουίλιαμ. Επέστρεψε στην Αθήνα και βρήκε κατευθείαν δουλειά στο νομικό τμήμα μια μεγάλης εταιρείας που διοχέτευε στην αγορά κινητά και τους πρώτους ηλεκτρονικούς υπολογιστές.

Εκεί ήρθε ο έρωτας. Ο Μάνος ήταν συνάδελφος, δικηγόρος, λίγο μεγαλύτερος από εκείνη και το καλύτερο παιδί του κόσμου. Οι πρώτοι μήνες ήταν σαν να ζούσε σε ένα ροζ συννεφάκι, αλλά ο έρωτας για τον Μάνο ξεφούσκωσε όταν ανακάλυψε πως ο καλός της δεν είχε καμία επιπλέον φιλοδοξία, πέρα από το να ανεβαίνει βουνά κάνοντας ορειβασία. Η Κέλυ είχε άλλα όνειρα για τον εαυτό της, αλλά προτίμησε να μην του τα αναγγείλει για όσο καιρό δούλευαν ακόμη μαζί, ώστε

να μη χαθεί το καλό κλίμα μεταξύ τους. Προφασίστηκε μια σπάνια αρρώστια, που μπορεί να μην ήταν τόσο σοβαρή για τη ζωή της, αλλά προτιμούσε να την περάσει μόνη της, και έβλεπαν μετά για γάμους και παιδιά που δρομολογούσε ο Μάνος στο μυαλό του. Εκείνος μάταια προσπάθησε να τη μεταπείσει ότι ήθελε να είναι δίπλα της, αλλά η Κέλυ τον απέτρεψε, υποστηρίζοντας πως η πάθηση ήταν ψυχοσωματική και δεν της επιτρέπονταν συγκινήσεις, όπως η ορειβασία. Ο Μάνος ζύγισε τα θέλω του και υπερίσχυσε η αδρεναλίνη που τον τραβούσε από τη μύτη να ανεβεί στο βουνό. Η Κέλυ τον αποχαιρέτησε με μια υποψία συγκίνησης και έναν κόμπο στον λαιμό, ενώ από μέσα της άφηγε αναστεναγμούς ικανοποίησης και περηφάνιας για τον εαυτό της.

Η Κέλυ ήταν πολύ έξυπνη, όπως επίσης και πολύ όμορφη. Το ύψος της τη βοηθούσε να δείχνει εντυπωσιακή και οι καστανές της τρέσες απογείωναν το πανέμορφο πρόσωπό της με τα γατίσια πράσινα μάτια. Πρόσεχε πολύ τον εαυτό της, δίνοντας σχεδόν τον μισό μισθό της στην περιποίηση κάθε εκατοστού πάνω της και τον υπόλοιπο σε πανάκριβα παπούτσια, ρούχα και αξεσουάρ. Για τα υπόλοιπα φρόντιζε ο μπαμπάς της, που μόνο στο κούτελο δεν έγγραφε ότι η κόρη του είναι δικηγόρος, άσχετα αν δεν ήξερε ή δεν καταλάβαινε τι δουλειά κάνει. Η Κέλυ είχε νοικιάσει ένα σπίτι στο Κολωνάκι, παρόλο που ο μπαμπάς επέμενε να της αγοράσει ένα διαμέρισμα στα Πατήσια που πουλούσε ένας συγχωριανός στη μισή τιμή, λόγω προβλήματος ρευστού. Προτιμούσε να ζει ακόμη και σε υπόγειο στο Κολωνάκι, παρά σε μεζονέτα στην Κυψέλη. Άλλωστε, στόχος της ήταν η Φιλοθέη ή το Ψυχικό, αλλά προς το παρόν ήταν απλησίαστα ακόμη και για να νοικιάσει. Έτσι περνούσε ο καιρός, με την Κέλυ να σπαταλά τα χρή-

ματά της σε ακριβά κομμάτια και τον χρόνο της σε ακριβά όνειρα. Μέχρι που η μοίρα την έστειλε σε μια δεξίωση, όπου βραβεύονταν οι επιχειρηματίες της χρονιάς. Η Κέλυ θα πουλούσε και το νεφρό της προκειμένου να εξασφαλίσει μια πρόσκληση. Για πολύ καλή της... τύχη, ο επικεφαλής του νομικού τμήματος της εταιρείας απέκτησε οικογενειακά προβλήματα εκείνες τις μέρες, καθώς ένα ανώνυμο τηλεφώνημα ενημέρωσε τη σύζυγό του για το ξενοδοχείο όπου σύχναζε ο άντρας της με ένα από τα κορίτσια της υποδοχής στην εταιρεία. Η Κέλυ δέχτηκε με χαρά να εκπροσωπήσει τον προϊστάμενό της σε αυτή την... κουραστική βραδιά και συνεχάρη τον εαυτό της για άλλη μια φορά για τις καταπληκτικές ιδέες που είχε.

Ήξερε πως αυτή η βραδιά ήταν μια σπάνια ευκαιρία να κάνει το μεγάλο βήμα προς τα όνειρά της. Τηλεφώνησε στον μπαμπά της και του ζήτησε ένα αρκετά μεγάλο ποσό για ένα πανάκριβο κρεβάτι, που όμως θα τη βοηθούσε να γλιτώσει από τους πόνους στην πλάτη, που την ταλαιπωρούσαν λόγω των δωδεκάωρων που δούλευε στο γραφείο για να τον κάνει περήφανο. Ο μπαμπάς τα έστειλε χωρίς δεύτερη κουβέντα και αφού της ζήτησε να γίνει η δικηγόρος των ονείρων του (γεγονός στο οποίο εκείνη συμφώνησε γελώντας), έκλεισε το τηλέφωνο. Η Κέλυ αγόρασε με αυτά τα χρήματα μια εξωφρενικά ακριβή τουαλέτα *Versace*, γόβες *Manolo Blahnik* και νοίκιασε μια σπάνια τσάντα χιλιάδων ευρώ από το Ίντερνετ. Ξόδεψε τα τελευταία χρήματά της γεμίζοντας το αμάξι της βενζίνη και υπολόγισε ότι θα τη βγάλει με τα δύο γιαουρτία που είχαν μείνει στο ψυγείο της μέχρι να πληρωθεί. Όταν περνούσε την είσοδο του ξενοδοχείου *Μεγάλη Βρετανία* σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να τη βγάλει και τρεις μήνες με νερό

για να το ξαναζήσει αυτό. Αυτός ο υψηλής αισθητικής χώρος έμοιαζε με το σπίτι που πάντα επιθυμούσε. Σημείωσε στο μυαλό της να μη χαζεύει με ανοιχτό το στόμα και προχώρησε στην αίθουσα όπου θα λάμβανε χώρα η βράβευση. Λίγα λεπτά αργότερα είχε βρει τον στόχο της: Γιώργος Ιωάννου, βιομήχανος τυποποιημένων κρεάτων με έδρα την Ελλάδα και υποκαταστήματα σε όλη την Ευρώπη. Ο λόγος που βραβευόταν ήταν η ταχύτατη ανάπτυξη και εξάπλωση της βιομηχανίας του σε όλη την Ευρώπη, ενώ προετοιμάζε και τα νέα ανοίγματα στην Ασία. Ήταν ένας γοητευτικός σαραντάρης μέσα σε ένα πανάκριβο κοστούμι, που η Κέλυ αναγνώρισε αμέσως σε ποιον οίκο υψηλής ραπτικής ανήκε. Έτσι και αλλιώς δεν είχε πάει αδιάβαστη εκεί. Είχε κάνει καιρό προετοιμασία και ήξερε απ' έξω και ανακατωτά τα βιογραφικά των προσκεκλημένων, τα οποία είχε συντάξει σε φακέλους μαζί με τις φωτογραφίες τους.

Το πρώτο σχέδιο που της ήρθε στο μυαλό ήταν να λιποθυμήσει πάνω του, αλλά ήταν πλέον τόσο γνωστό το κόλπο, όσο και οι στάμνες στο *Η θεία από το Σικάγο*. Η Κέλυ έτσι κι αλλιώς δεν είχε ανάγκη από τέτοιου είδους στρατηγικές. Ήταν πανέμορφη και το ήξερε. Δύσκολα κάποιος δε μαγευόταν από την εμφάνισή της και πολλοί άντρες έχαναν τα λόγια τους σε μίτινγκ της εταιρείας. Σε συνδυασμό με τις σπουδές, την εμπειρία και το κοφτερό μυαλό της, ήταν από τις σπάνιες περιπτώσεις που συναντούσε κανείς, έστω και για μια φορά στη ζωή του.

Λίγη ώρα αργότερα, είχε δημιουργήσει το καθιερωμένο αντρικό πηγαδάκι γύρω της, συζητώντας για τις πολιτικές εξελίξεις της χώρας, μην παίρνοντας εντέχνως θέση. Ο Γιώργος δεν άργησε να γίνει μέλος της παρέας και την ώρα που βραβευόταν τα μάτια του ήταν κολλημένα πάνω της. Λίγο πριν

ανεβεί να παραλάβει το βραβείο του, είχαν ήδη ανταλλάξει επαγγελματικές κάρτες.

Ο Γιώργος την προσέγγισε πανέξυπνα. Της έκανε επαγγελματική πρόταση πολλών χιλιάδων ευρώ και μια ανάλογη θέση στο νομικό τμήμα της εταιρείας του. Μερικούς μήνες μετά, ήταν ζευγάρι. Επιτέλους το όνειρό της είχε γίνει πραγματικότητα. Το τελευταίο σκαλί των φιλοδοξιών της είχε πατηθεί, και τώρα βρισκόταν στην κορυφή. Το μόνο που έλειπε ήταν ο γάμος. Δεν αγχωνόταν. Όταν πέρασε την πόρτα της *Μεγάλης Βρεταννίας*, ήταν μόλις τριάντα τριών χρόνων και το μόνο που δεν την απασχολούσε ήταν αυτό. Στην έρευνα που είχε κάνει για τον Ιωάννου, είχε ανακαλύψει πως ζούσε σε έναν συμβατικό γάμο με δύο παιδιά, πως ήταν γνωστός για τις περιπέτειές του σε Ελλάδα και εξωτερικό και πως η γυναίκα του, η Αμαλία, ήταν μια άσχημη κοντούλα, η οποία έτυχε να είναι γόνος μιας από τις πιο παλιές οικογένειες της Αθήνας, με κάποιον τίτλο από την προγιαγιά της, η οποία ήταν στενή φίλη της Φρειδερίκης. Όλα αυτά δε θα είχαν καμία σημασία, αν ο προπάππος της δεν είχε αδαμαντωρυχεία στη Νότια Αφρική και αν η οικογένειά της δεν ήταν από τις πιο πλούσιες της χώρας.

Η Κέλυ δεν καμπτόταν με τίποτα. Ο Γιώργος ήταν ήδη άμπλουτος, δεν τον κρατούσε πουθενά η γυναίκα του. Δε θα την απατούσε τόσο απροκάλυπτα, αν τον ενδιέφερε να μη γίνουν γνωστές οι απιστίες του. Μαζί του μπήκε στον κόσμο που ονειρευόταν. Γύρισε όλη την Ευρώπη και τη μισή υφήλιο με τα ταξίδια τους και όταν δεν ήταν στο χλιδατό γραφείο της, ακριβώς δίπλα στο δικό του, κρατούσε κορδέλες, που έκοβαν σε νέες πτέρυγες νοσοκομείων για άρρωστα παιδιά οι πλούσιες σύζυγοι επιχειρηματιών των Βορείων Προαστίων. Κάποτε θα έφτανε πιο ψηλά και από αυτές. Ήταν σίγουρη.

Τα επιφωνήματα του κόσμου τράβηξαν το ενδιαφέρον της παρέας από την Κέλυ και στράφηκαν στην είσοδο του χώρου όπου γινόταν η δεξίωση. Μόλις κατέφτανε το ζευγάρι. Η Νίκη δεν είχε αλλάξει, φορούσε ακόμη το νυφικό-τούρτα, όπως και το ύφος του γαμπρού που παρέμενε εκνευριστικά ευτυχισμένο όπως σκέφτηκε η Ρίτσα. Η μουσική άρχισε με το *The power of love* και το ζευγάρι χόρευε, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο στα μάτια, τον πρώτο τους χορό ως παντρεμένοι. Η βραδιά συνεχίστηκε με τους καλεσμένους να περνούν από τον μπουφέ, και μια ώρα αργότερα έτρωγαν όλοι σκασμένοι την τούρτα που είχε κόψει νωρίτερα το ζεύγος μέσα σε γέλια και εκνευριστική χαρά.

Στο τραπέζι είκοσι δύο επικρατούσε αμηχανία, καθώς καμία από τις τέσσερις γυναίκες δεν έλεγε να ξεκινήσει την κουβέντα ώστε να σπάσει ο πάγος.

Η Αγορίτσα ήταν αυτή που αποφάσισε να αναλάβει το δύσκολο καθήκον: «Δε φοβάται μήπως τον φάει κανένα βράδυ;» αναρωτήθηκε φωναχτά, κοιτάζοντας το ζευγάρι που περνούσε από τα τραπέζια, χαιρετώντας τον κόσμο, και η Λένα με τη Στέλλα έσκασαν στα γέλια.

Η Κέλυ χαμογέλασε αλλά ήταν φανερό πως κρατιόταν να μη γελάσει κι αυτή. Ο πάγος είχε σπάσει.

«Να παραγγείλουμε κανένα ποτό; Δε μου αρέσει καθόλου το κρασί», πρότεινε η Στέλλα.

«Ωραία ιδέα!» συμφώνησε η Ρίτσα και έκανε νόημα σε έναν σερβιτόρο.

«Υπάρχει κοκτέιλ μπαρ;» ρώτησε η Κέλυ και η Στέλλα με τη Ρίτσα κοιτάχτηκαν με νόημα.

«Μάλιστα, κυρία μου», απάντησε ο σερβιτόρος και η Κέλυ παράγγειλε ένα *Myself paper*, κοκτέιλ που ούτε ο σερβι-

τόρος δε γνώριζε και έφυγε για να πάει να ρωτήσει αν το φτιάχνουν.

«Γιατί δεν πήρες ένα Cosmopolitan;» ρώτησε η Ρίτσα.

«Cosmopolitan, καλή μου, έπιναν πριν από δεκαπέντε χρόνια στο *Sex and the City*, έχει προχωρήσει ο κόσμος από τότε», της απάντησε η Κέλυ, αλλά η Ρίτσα δεν πτοήθηκε.

«Εμένα είναι το αγαπημένο μου πριν ακόμη το ανακαλύψει η Κάρι Μπράντσο», της είπε.

«Μην το διατυμπανίζεις όμως, γιατί προδίδεις την ηλικία σου», σχολίασε εκείνη και με μεγάλη δυσκολία συγκρατήθηκε να μην προσθέσει ότι το άρωμα της Ρίτσας προσβάλλει την αισθητική της μύτης της, έτσι όπως της ήρθε απότομα.

Λίγο πριν αρχίσει ο καβγάς, την κατάσταση έσωσε ο σερβιτόρος που επέστρεψε και την ενημέρωσε ότι το κοκτέιλ υπάρχει. Η Ρίτσα παράγγειλε Cosmopolitan, η Στέλλα ένα Bacardi με κόκα κόλα και η Λένα ένα Baileys.

«Με το Baileys, αγάπη μου, ανακατεύω το πρωί τα κορν φλέικς μου, πάρε κάτι πιο δυνατό», την παρακίνησε η Ρίτσα, αλλά η Λένα δεν έπινε ποτέ και το Baileys ήταν ό,τι πιο ελαφρύ και εύγευστο μπορούσε να επιλέξει.

Η συζήτηση μεταξύ τους άρχισε μιλώντας η καθεμία για τη δουλειά της, μέχρι που τους διέκοψε η τσιριχτή φωνή της νύφης που καλούσε τις ανύπαντρες να μαζευτούν για να πετάξει την ανθοδέσμη. Στην αίθουσα επικράτησε σιγή. Η νύφη κοιτούσε με ανυπομονησία το τραπέζι είκοσι δύο, όπως και πάνω από διακόσια άτομα που ήταν οι καλεσμένοι. Η Λένα είχε γίνει κατακόκκινη από ντροπή, η Ρίτσα από θυμό, ενώ η Στέλλα κατέβαλλε τρομερές προσπάθειες να μη φύγει. Η Κέλυ σηκώθηκε με ψυχραιμία από τη θέση της και, χαμογελώντας ειρωνικά, είπε: «Δε θα αντέξουμε και άλλη συγκίνη-

ση, καλή μου. Είμαστε ήδη σοκαρισμένες που παντρεύτηκες». Και ξανακάθισε, με τη νύφη και τον γαμπρό να αλληλοκοιτάζονται μήπως και μεταφράσει ο ένας στον άλλο την ατάκα της και αν τους πρόσβαλε ή όχι.

Η μουσική ξεκίνησε, αυτή τη φορά με παραδοσιακά κομμάτια, και οι μισοί καλεσμένοι έσπευσαν να πάρουν θέση στον χορό.

Η Ρίτσα έτεινε το χέρι της στην Κέλυ, η οποία το αγνόησε και ήπια λίγο από το ποτό της. «Μπράβο, κοριτσάκι μου, σε παραδέχομαι».

«Αυτό είναι», είπε η Στέλλα. «Μας έβαλαν σε αυτό το τραπέζι επειδή είμαστε οι μόνες ανύπαντρες».

Κοιτάχτηκαν.

«Δεν το πιστεύω», έκανε η Λένα.

«Πιο ρατσιστικό δε γίνεται», σχολίασε η Στέλλα έξαλλη από θυμό.

«Δε χρειάζεται να δώσουμε δικαίωμα ότι θιχτήκαμε, χαμογελάστε», παρότρυνε η Κέλυ και τελείωσε το κοκτέιλ της, εμφανίζοντας μια σειρά μαργαριταρένια δόντια που η Ρίτσα θα ορκιζόταν ότι της κόστισαν μια περιουσία.

«Που να της σπάσει ο κορσές και να τον πνίξει με το λίπος της εύχομαι», είπε η Ρίτσα, παίρνοντας τα μάτια της από την Κέλυ, και κατέβασε το υπόλοιπο του ποτού της.

«Δεν ξέρουμε αν ήταν ιδέα της Νίκης», ψιθύρισε η Λένα, σχεδόν βουρκωμένη, και χαμήλωσε τα μάτια της.

«Ναι, σιγά. Θα ξεχάσω εγώ πόσο με μισούσε στο χωριό, όταν την κυνηγούσα να μην τρώει τα αρνιά που έσφαζαν και είχα δώσει σε όλα όνομα;» είπε η Στέλλα.

«Είστε από το ίδιο χωριό;» ρώτησε η Ρίτσα.

Όλες κούνησαν καταφατικά το κεφάλι τους.

«Κι εγώ», πρόσθεσε και μόλις τότε συνειδητοποιήσαν ότι γνωρίζονταν από τα παιδικά τους χρόνια.

Αύγουστος 1985

«Κουράστηκα, δεν μπορώ να προχωρήσω άλλο», γκρίνιαξε η Αγορίτσα.

«Όπου να 'ναι φτάνουμε, δε θα πιστεύετε τι ψάρια υπάρχουν εκεί», είπε η Στέλλα.

«Θα μπορέσουμε να τα πιάσουμε; Τα ποταμίσια ψάρια είναι τα πιο νόστιμα, λέει ο μπαμπάς μου», αναρωτήθηκε η Νίκη.

«Δε βλέπεις που σε λίγο θα καταρακιάς, αντί να περπατάς, στο μυαλό σου έχεις πάλι το φαΐ;» της φώναξε η Καλλιόπη.

«Θα μας σκοτώσουν αν καταλάβουν ότι φύγαμε από τις κούνιες», τις προειδοποίησε η Ελένη.

Τα πέντε κορίτσια ήταν δεν ήταν δέκα χρόνων. Η Αγορίτσα ήταν ήδη ορφανή από γονείς και έμενε στην Αθήνα, όπως η Νίκη και η Στέλλα, η Καλλιόπη στα Γιάννενα και η Ελένη σε μια κοντινή κωμόπολη. Κάθε Δεκαπενταύγουστο, όμως, το ραντεβού των γονιών και των παππούδων τους με το κλαρίνο ήταν σταθερή αξία. Πριν από καμιά ώρα τις είχαν αφήσει στις κούνιες δίπλα στην εκκλησία, χωρίς επίβλεψη, καθώς το χωριό δεν είχε πάνω από τριάντα σπίτια και οι επισκέπτες τον Δεκαπενταύγουστο δεν ξεπερνούσαν τους εκατό, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν συγγενείς μεταξύ τους. Η ιδέα της Στέλλας να κατεβούν στον κάμπο και να πάνε στο ποτάμι για να δουν τα τεράστια πολύχρωμα ψάρια, που όπως υποστήριζε είχε δει με τα μάτια της, τις είχε ήδη κουράσει. Η

ώρα κόντευε οχτώ και ο ουρανός είχε αρχίσει να παίρνει ένα χρυσαφένιο χρώμα που ανησύχησε την Ελένη.

«Σε λίγο θα νυχτώσει, πρέπει να γυρίσουμε, θα μας ψάχνουν», ψέλλισε με άγχος, αλλά εκείνη τη στιγμή ξεπρόβαλε μπροστά τους το ποτάμι.

Ήταν πραγματικά παραμυθένια η εικόνα. Το καταπράσινο τοπίο αποκτούσε άλλη ομορφιά με το κρυστάλλινο νερό να κυλά ανάμεσα στα δέντρα. Ήμειναν όλες άφωνες. Πρώτη η Στέλλα έβγαλε τα παπούτσια της και μπήκε.

«Ελάτε, το νερό είναι ζεστό», αναφώνησε χαρούμενη και άρχισε να πλατσουρίζει ευτυχισμένη.

«Να δω πώς θα καθαρίσεις τις λάσπες μετά», της φώναξε η Καλλιόπη.

«Πρόσεξε μην απομακρυνθείς, μπορεί να βαθαίνει πιο μέσα», τη συμβούλεψε η Ελένη, ενώ η Νίκη είχε ήδη μπει και παρατηρούσε τα εκατοντάδες ψάρια που πέρασαν ανάμεσα από τα πόδια της αλλά της ήταν αδύνατο να πιάσει.

Η Αγορίτσα κάθισε μόνη της λίγο πιο πέρα και κοίταζε μελαγχολική την εικόνα. Ακόμη δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι δε θα ξανάβλεπε τους γονείς της και η επαφή με το χωριό δεν της έκανε καθόλου καλό, καθώς μέχρι πρότερου περνούσε εκεί το μισό καλοκαίρι μαζί με τη μαμά της, ώσπου να κλείσει ο πατέρας της τον φούρνο και να έρθει και αυτός για μερικές μέρες. Μια κραυγή ακούστηκε από το ποτάμι. Η Νίκη ούρλιαζε από τον πόνο.

Έτρεξαν όλες κοντά της. Η στάθμη του νερού ήταν πολύ χαμηλή για να πνιγεί, αλλά βρισκόταν ήδη σχεδόν ολόκληρη μες στο ποτάμι και τα ουρλιαχτά της ακούγονταν σπαρακτικά. Προσπάθησαν να τη σύρουν μέχρι την όχθη. Ήταν πολύ βαριά, ακόμη και για τις τέσσερις τους.

«Προσπάθησε να περπατήσεις», φώναζε απελπισμένα η Στέλλα.

«Δεν μπορώ! Κάτι με τσίμπησε! Πεθαίνω στον πόνο!» τσίριζε κλαίγοντας η Νίκη.

Είχε ήδη αρχίσει να νυχτώνει και τις έπιασε απελπισία. Βρίσκονταν μόλις λίγα χιλιόμετρα από τα σύνορα με την Αλβανία, μόνες τους, και κανείς δεν ήξεραν πού βρίσκονταν. Ώρα μετά κατάφεραν με υπεράνθρωπη προσπάθεια να τραβήξουν τη Νίκη έξω.

Είχε πια νυχτώσει, άρχισε να κάνει κρύο και η Ελένη έβαλε τα κλάματα.

«Δε θα μας βρουν ποτέ», έκανε απελπισμένη.

Η Στέλλα και η Καλλιόπη προσπαθούσαν να ηρεμήσουν τις υπόλοιπες, ενώ η Αγορίτσα καθόταν απλώς δίπλα τους χωρίς να μιλάει. Το κρύο γινόταν όλο και πιο τσουχτερό και ήταν αδύνατο να μετακινηθούν από κει, καθώς μπορεί ο πόνος της Νίκης να είχε καταλαγιάσει, αλλά το σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό που δεν μπορούσαν καν να δουν η μία την άλλη. Η Στέλλα σκέφτηκε πως ίσως είχαν αρχίσει ήδη να τις ψάχνουν. Σίγουρα θα είχαν ανησυχήσει πολύ. Ποιος θα σκεφτόταν όμως να κατεβεί στον κάμπο; Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη σκέψη της και από μακριά άκουσε φωνές, ενώ φώτα από φακούς τις πλησίαζαν.

Η Στέλλα και η Ελένη έφαγαν πολύ ξύλο από τους δικούς τους εκείνο το βράδυ. Η πρώτη από τη μάνα της, η άλλη από τον πατέρα της, που την έκλεισε στο δωμάτιό της μια βδομάδα χωρίς φαΐ. Η Καλλιόπη τη γλίτωσε με μικρές επιπλήξεις, αφού κατάφερε να τους πείσει πως σχεδόν την απήγαγαν οι άλλες, ενώ η Νίκη, που κανείς δεν έμαθε ποτέ τι την τσίμπησε, έκανε τον ψόφιο –χοντρό– κοριό στο κρεβάτι για μέρες. Η

Αγορίτσα ζήτησε από τους παππούδες της να μην ξαναπάνε στο χωριό.

Ήταν η τελευταία φορά που είδαν η μία την άλλη.

Μάιος 2014

«Απίστευτο το πόσο αλλάξαμε, έτσι;» σχολίασε η Στέλλα.

«Απίστευτο αυτό που μας έκαναν με το τραπέζι», πρόσθεσε η Ρίτσα.

«Πρώτη φορά σάς συμβαίνει δηλαδή;» ρώτησε η Λένα.

«Τι εννοείς;» της είπε η Κέλυ κοιτάζοντάς τη με ενδιαφέρον.

«Από τα τριάντα μου και μετά δε θυμάμαι κανέναν άνθρωπο να με ρωτάει στιδήποτε άλλο, πέρα από το αν παντρεύτηκα. Στη δουλειά, στο σούπερ μάρκετ, στην εφορία, ακόμη και στη στάση του λεωφορείου».

Η Ρίτσα παραγγείλε άλλο έναν γύρο ποτά και κάτι να τσιμπήσουν.

«Θα φας και άλλο;» τη ρώτησε έκπληκτη η Κέλυ, που όλη τη νύχτα είχε φάει μόνο ένα πιάτο σαλάτα απαξιώνοντας το μενού του μπουφέ.

«Για το ποτάμι μας, να μη μας κόψει», διευκρίνισε η Ρίτσα και χαμογέλασε στην πιατέλα με τα τυριά που άφησε στη μέση του τραπέζιού ο σερβιτόρος.

Η Κέλυ ξίνισε τα μούτρα της στη θέα τους και γύρισε στη Λένα. «Συγγνώμη, αλλά δεν επιτρέπω σε κανένα τόσο προσωπικές ερωτήσεις, ειδικά όταν έχω φτάσει τόσο ψηλά στην καριέρα μου», είπε.

«Κι εγώ, που δεν έχω κάνει καμία καριέρα, αρνούμαι να

απολογηθώ επειδή δε φορτώθηκα κάποιον στην πλάτη μου να του μαγειρεύω για μια ζωή», παρενέβη η Στέλλα.

«Το θέμα δεν είναι ο γάμος, αλλά τα παιδιά», επέμεινε η Λένα.

«Τα μισώ όπως τις κατσαρίδες», δήλωσε η Ρίτσα συνεχίζοντας, «έχω δυο σπαστικά ανίψια που κάποια στιγμή ένα από τα δυο θα το σκοτώσω και θα φάω τα νιάτα μου στη φυλακή. Να κάνω και δικό μου;»

«Ό,τι και να γίνει μια γυναίκα στη ζωή της, αν δεν κάνει οικογένεια είναι αποτυχημένη», αντιγύρισε η Λένα στην Κέλυ.

«Μικροαστικές αντιλήψεις του περασμένου αιώνα», της απάντησε εκείνη.

«Έλα να το πεις στη μάνα μου αυτό, φτάνει να το έχεις μεταφράσει πρώτα», της πέταξε γελώντας η Στέλλα.

«Δεν μπορώ ακόμη να το πιστέψω αυτό που έκαναν», είπε η Ρίτσα. «Δηλαδή η Νίκη, που δεν έχει δουλέψει ούτε μια ώρα στη ζωή της, που η μόνη εμπειρία που έχει είναι στο φαΐ, θεωρείται τώρα επιτυχημένη;» πρόσθεσε.

«Με αυτό τον γαμπρό, σίγουρα», απάντησε η Κέλυ. «Απορώ πού βρήκαν τόσα λεφτά οι γονείς της και τον αγόρασαν».

«Πού να βρουν τόσα λεφτά; Ο τύπος τα έχει όλα! Όμορφος, μορφωμένος, αρτιμελής, κάτι μυρίζει εδώ πέρα», έκανε η Ρίτσα.

«Το άρωμά σου είναι», της είπε η Κέλυ χαμογελώντας με το τέλειο στόμα της, που η Ρίτσα θα ήθελε πολύ να της σπάσει δυο δόντια, να δει μετά αν θα έχει διάθεση για μπλακ χιούμορ η κατσίκια. «Αστειεύομαι», συμπλήρωσε, πριν προλάβει εκείνη να πει κουβέντα, αλλά τη διέκοψε η Λένα.

«Δεν είναι αυτό το θέμα μας τώρα. Προφανώς η Νίκη έχει κρυφά χαρίσματα που εμείς δεν ξέρουμε».

«Πολύ κρυφά με τόσα κιλά που τα σκεπάζουν», πρόσθεσε η Στέλλα.

«Το βρήκα!» φώναξε η Ρίτσα. «Ο τύπος είναι γκέι! Το κάνουν πολλοί πλέον. Βρίσκουν μια φίλη τους, παντρεύονται, κάνουν εξωσωματική και δε μαθαίνει ποτέ το σόι το μυστικό τους. Στη σόουμπιζ συμβαίνει συνέχεια».

«Ένας τόσο ωραίος γκέι θα είχε πολύ περισσότερες επιλογές για τη μητέρα των παιδιών του από μια υπέρβαρη με εκατομμύρια φακίδες», απεφάνθη η Κέλυ και το μυαλό της πήγε στον Γιώργο.

Η Στέλλα, η Κέλυ, η Λένα και η Ρίτσα συναντιούνται στον γάμο της Νίκης, με την οποία κατάγονται από την ίδια περιοχή. Πολύ σύντομα αντιλαμβάνονται πως δε βρίσκονται τυχαία στο ίδιο τραπέζι, αλλά επειδή είναι οι μοναδικές ανύπαντρες. Λίγο πριν από τα σαράντα, για άλλη μια φορά στη ζωή τους αντιμετωπίζουν τον ρατσισμό κατά της... γεροντοκόρης από την κοινωνία και τον περίγυρό τους. Καμιά άλλη επιτυχία, καμιά άλλη ικανότητα ή χάρισμα, πλην του γάμου, δε μετράει, σύμφωνα με τους γονείς και τους γνωστούς τους. Από εκείνη τη βραδιά και μετά, η μοίρα και η αλληλεγγύη για τον κοινό στόχο τις φέρνουν πιο κοντά. Αποφασίζουν να αποδυθούν στο κυνήγι του... γαμπρού, που επιτέλους θα τις απαλλάξει από το στίγμα της γεροντοκόρης και... το ράφι!

*Τα αποτελέσματα;
Απρόβλεπτα και ξεκαρδιστικά!*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16901

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η